

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็น สื่อแสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควร แก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจน เกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตจริง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน [สพฐ]. 2552 : 37)

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า การศึกษาเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือภาษา ซึ่งเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารที่ช่วยทำให้มนุษย์ติดต่อสื่อสารและเข้าใจกัน ได้ เป็นเครื่องมือในการศึกษาเล่าเรียน การเมือง การปกครอง การถ่ายทอดทางวัฒนธรรม ตลอดจน การประกอบอาชีพ จากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง ภาษาของชาติใดย่อมมีความสำคัญต่อชาตินั้น โดยเฉพาะประเทศไทยกล่าวถึงความสำคัญของภาษา ดังนี้ 1) เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร 2) เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ 3) เป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน 4) เป็นเครื่องมือสร้างเอกภาพของชาติ 5) เป็นเครื่องมือช่วยจรรโลงใจ จะเห็นได้ว่าภาษาไทยมีความสำคัญมาก เพราะคนไทยต้องใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพื่อการแสวงหาความรู้ ความคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ภาษาไทยยังแสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย ดังนั้นคนไทยจึงต้องเรียนรู้ ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเรียน การสอนภาษาไทยจึงมีความสำคัญเพราะการเรียนรู้วิชา

ต่าง ๆ ในประเทศล้วนต้องอาศัยภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อความเข้าใจทั้งสิ้น ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาไทยสูงย่อมจะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 3 – 7)

ประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศที่กำลังพัฒนาขณะนี้ ต่างเน้นให้หนังสือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต โดยส่งเสริมให้เด็กของตนสนใจและใช้เวลาว่างเพื่อการอ่านทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนให้อ่านหนังสือหลากหลายประเภท เพราะประจักษ์ว่า หากพลเมืองในประเทศมีความสามารถในการอ่าน รู้จักนำความรู้และความคิดไปพัฒนาประเทศแล้วประเทศก็จะเจริญรุ่งเรือง มีบุคคลตัวอย่างหลากหลายอาชีพที่แสดงอย่างชัดเจนว่า การอ่านมีบทบาทสำคัญต่ออนาคตของบุคคลนั้น ๆ และมีตัวอย่างจากหลาย ๆ ประเทศที่บรรลุวัตถุประสงค์ในการพัฒนาประเทศ เพราะมีประชากรที่มีคุณภาพเป็นนักอ่านที่ฉลาดรอบรู้ และมีความคิดสร้างสรรค์พัฒนาชาติของตนให้ยิ่งใหญ่ ส่วนการเขียนซึ่งควบคู่กับการอ่านนั้น ถือเป็นเครื่องมือแสดงออกถึงความรู้ ความคิด ความรู้สึก และจินตนาการของมนุษย์เป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญาของมนุษย์ อันสะท้อนความเจริญหรืออารยธรรมของมนุษย์แต่ละยุคสมัยได้ทางหนึ่ง เมื่องานเขียนนั้นสามารถสื่อสารได้อย่างกว้างขวาง ก็จะช่วยสร้างความรู้ ความคิดตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนได้ (สพฐ. 2551 : 3)

แม้หน่วยงานที่รับผิดชอบในอดีตของกระทรวงศึกษาธิการ ได้พยายามส่งเสริมและยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทยมาโดยลำดับก็ตาม ในช่วงระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา ความสามารถอ่านเขียนภาษาไทยของเด็กและเยาวชน ถือเป็นประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งที่หลายฝ่ายห่วงใยและสะท้อนเป็นกระแสสังคมอยู่เนื่อง ๆ ที่พบว่า นักเรียนปกติที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคนยังอ่านเขียนไม่คล่อง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาบางคนมีปัญหาเรื่องความเข้าใจการอ่าน และความอ่อนด้อยเรื่องการเขียน หรือผู้จบระดับชั้นมัธยมศึกษาบางคน ความสามารถทางภาษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงาน คนไทยจำนวนไม่น้อยไม่ตระหนักในคุณค่าภาษาไทย มีผู้สนใจเรียนภาษาไทยให้ลึกซึ้งและแตกฉานน้อยมาก สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) เห็นความจำเป็นเร่งด่วนต้องร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการแก้ปัญหาการอ่านการเขียนของนักเรียน ในปีงบประมาณ 2550 จึงกำหนดกลยุทธ์พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทุกคน อ่านออก เขียนได้ และปีงบประมาณ 2551 มีเป้าหมายให้นักเรียนช่วงชั้นที่ 1 และช่วงชั้นที่ 2 อ่านคล่อง เขียนคล่อง มีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานหลักสูตร (สพฐ. 2551 : 3 – 4)

การอ่านและการเขียนภาษาไทยเป็นทักษะที่สำคัญ และจำเป็นต่อการเรียนรู้ ตลอดจนการดำเนินชีวิตประจำวันของคนไทยทุกคน กล่าวคือ คนที่มีทักษะในด้านการอ่านและการเขียนอยู่ในเกณฑ์ดีก็จะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ได้ดี และสามารถสื่อสาร

ทำความเข้าใจกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล การอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ นับเป็นปัญหาที่สะท้อนความล้มเหลวในการจัดการศึกษา โดยทั่วไปเด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต้องอ่านออกเขียนได้ ซึ่งหมายความว่า พวกเขาได้เครื่องมือสำหรับนำไปใช้เรียนรู้ในชั้นที่สูงขึ้นไป จากความสำคัญและความจำเป็นของการอ่านและการเขียนดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการได้มีการรณรงค์ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนไทยให้อ่านออกเขียนได้ตามเกณฑ์มาตรฐานการเรียนรู้ระดับชั้นเรียน เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ในระดับชั้นที่เรียน และในระดับชั้นที่สูงขึ้นไปได้เป็นอย่างดี ตลอดจนใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ขอนแก่น เขต 4. 2554 : เว็บไซต์)

จากรายงานผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (National Test) ปีการศึกษา 2551 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยเฉลี่ยคะแนนอยู่ที่ร้อยละ 51.6 มีนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ปรับปรุง ร้อยละ 14.6 เกณฑ์ดี ร้อยละ 24 ดีขึ้นเมื่อเทียบกับปีการศึกษา 2550 ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 48.26 นักเรียนที่ได้คะแนนเต็ม 30 มี 136 คน และคะแนน 0 มี 24 คน หากวิเคราะห์เป็นรายทักษะพบว่า นักเรียนมีทักษะการฟัง การพูด ดีที่สุด คือ ร้อยละ 63.9 ตามด้วยวรรณคดี วรรณกรรม ร้อยละ 53.46 หลักภาษา ร้อยละ 49.09 การอ่าน ร้อยละ 48.84 และการเขียน ร้อยละ 42.66 (สำนักทดสอบทางการศึกษา. 2551 : 8) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทักษะการอ่านและการเขียนมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าทักษะด้านอื่น ๆ และจากรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของโรงเรียนวัดศาลาลานเหนือ(สัตบุศย์ สมบูรณ์) มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 49.05 มีนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ปรับปรุง ร้อยละ 28.57 เกณฑ์ดี ร้อยละ 14.29 ในทักษะการอ่าน ร้อยละ 46.51 และการเขียน ร้อยละ 40.71 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 2. 2552 : 8) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนการอ่านและการเขียนต่ำกว่าระดับประเทศ แท้จริงแล้วการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นปัจจัยเชิงคุณภาพพื้นฐานด้านลบที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ที่จะเกิดขึ้นในระดับชั้นต่อไป โดยภาพรวมจึงควรมีความพยายามทำให้เด็กที่อยู่ต้นทางและปลายทางของนักเรียนในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 ให้อ่านออกเขียนได้ทุกคน

จากความสำคัญและความเป็นมาดังกล่าวข้างต้นจึงถือว่าการอ่านและการเขียนภาษาไทย เป็นปัญหาสำคัญที่ต้องแก้ไขโดยเร่งด่วน ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และยังเป็นครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้วย จากประสบการณ์ตระหนักดีว่าทักษะที่จำเป็นพื้นฐาน คือ การอ่านและการเขียนเพราะเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น โดยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ควรจะเน้นให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้ และคิดเป็นก่อน จากข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ต้องการแก้ไข

ปัญหาการอ่านการเขียนภาษาไทย เป็นกลยุทธ์ขับเคลื่อนต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน พร้อมทั้งเร่งยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนมีการพัฒนาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยตามมาตรฐานหลักสูตรและเต็มตามศักยภาพ

หลักการที่สำคัญยิ่งในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเปรียบเสมือนกุญแจไขไปสู่ความสำเร็จของการปฏิรูปการเรียนรู้ คือ การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ กำเนียงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้ และคุณธรรม (สพฐ. 2551 : 25)

การจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1– 6) เป็นระดับการศึกษาช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่านการเขียน การคิดคำนวณ ทักษะการคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคมและพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยเน้นจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร กระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน พัฒนา เพราะจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเลือกใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552 : 25)

สลาวิน (Slavin. 1995 : 2 – 7) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้จะช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถและศักยภาพของตนเอง ร่วมมือกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้ โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มจะมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงคุณค่าของตนเองเพิ่มขึ้น เนื่องจากการมีส่วนร่วมทำกิจกรรมในกลุ่มซึ่งแต่ละคนจะมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จของกลุ่ม เมื่อประสบความสำเร็จในการทำงานหรือความเข้าใจเนื้อหาวิชาแล้วจะเพิ่มความสนใจในการทำกิจกรรมมากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกถึงคุณค่าของตนเองในชั้นเรียน

นักการศึกษาได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้อย่างหลากหลาย ได้แก่ เทคนิคปริศนาความคิด (Jigsaw) ปริศนาความคิด 2 (Jigsaw II) กลุ่มร่วมมือกันแข่งขัน (TGT) กลุ่มสัมฤทธิ์ผล (STAD) กลุ่มร่วมมือช่วยเหลือ (TAD) กลุ่มสืบค้น (GI) กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (LT) กลุ่มร่วมกันคิด (NHT) กลุ่มร่วมมือ (Co – op Co – op) เป็นต้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการเลือกใช้เทคนิคใดเทคนิคหนึ่งจะต้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการเรียน โดยในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจในเทคนิคกลุ่มร่วมมือกันแข่งขัน (TGT) และเทคนิคกลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (LT) ซึ่งเทคนิค ทีจีที เป็นวิธีการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ศึกษาประเด็นหรือปัญหาที่มีคำตอบถูกต้องเพียงคำตอบเดียว เป็นคำตอบที่ถูกต้องชัดเจน เช่น การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การใช้ภาษากฎศาสตร์ เป็นต้น มีจุดเน้นในทีม คือ ทำให้ดีที่สุดเพื่อทีม ช่วยเหลือให้กำลังเพื่อนร่วมทีมให้มากที่สุด และมีข้อดีคือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนเข้าร่วมการแข่งขัน ทำให้ผู้เรียนมีความตื่นตัว สนุกสนานกับการเรียนรู้ ส่วนเทคนิค แอลที เป็นรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ไม่ยุ่งยาก ซับซ้อน นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้ได้ผลงานกลุ่ม ในขณะที่ทำงานนักเรียนช่วยกันคิดและช่วยกันตอบคำถาม ทำให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมและเข้าใจที่มาของคำตอบ ให้นักเรียนขอความช่วยเหลือจากเพื่อนก่อนที่จะถามครู และครูชมเชยหรือให้รางวัลกลุ่มตามผลงานของกลุ่มเป็นหลัก

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้เรียนสูงขึ้น มีความสามารถในการอ่านและการเขียนสูงขึ้นได้หลังจากใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที และเทคนิค แอลที (อารี รุ่งเรือง. 2547 : บทคัดย่อ ; มณี บุญญาดีศย์. 2548 : บทคัดย่อ ; อรษา จันทร์สว่าง. 2550 : บทคัดย่อ ; เล็กฤทัย รักษาเมือง. 2553 : บทคัดย่อ ; ปิลาธนา ไต้ะสิงห์. 2553 : บทคัดย่อ ; ประโลมจิต โชคชัย. 2553 : บทคัดย่อ ; ประไพ บรรลุ. 2553 : บทคัดย่อ ; ทิพวรรณ พันธุ์เลิศ. 2553 : บทคัดย่อ ; สยามรัก สว่างศรี. 2554 : บทคัดย่อ) แต่ยังไม่พบว่ามีผู้ศึกษาเกี่ยวกับ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที และเทคนิค แอลที ทำให้ไม่พบว่ามีคำตอบของคำถามการวิจัยที่ว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที และเทคนิค แอลที มีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเพื่อหาคำตอบ และเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่ส่งผลให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายการพัฒนาผู้เรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที และกลุ่มที่ได้รับจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค แอลที

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทย ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที และกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค แอลที ซึ่งผลการวิจัยนอกจากจะทราบว่าการจัดการเรียนรู้วิธีการใดที่จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทยสูงกว่ากันแล้ว ยังสามารถนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทยต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 ในอำเภอฝักไถ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 2 จำนวน 20 ห้องเรียน นักเรียนจำนวน 337 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนวัดตาลานเหนือ(สัตบุศย์สมบูรณ์) และ โรงเรียนวัดตาลานใต้ (เจริญวิทยา) อำเภอฝักไถ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 2 จำนวน 2 ห้องเรียนตามสภาพจริง สุ่มอย่างง่ายโดยจับสลากเลือกวิธีการจัดการเรียนรู้ ได้กลุ่มทดลองที่ 1 โรงเรียนวัดตาลานเหนือ(สัตบุศย์สมบูรณ์) จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที จำนวน 16 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 โรงเรียนวัดตาลานใต้ (เจริญวิทยา) จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค แอลที จำนวน 16 คน
3. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ คือ
 - 3.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งแบ่งเป็น 2 เทคนิค วิธี ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค ทีจีที และเทคนิค แอลที
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทย

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ เรื่อง มาตรการตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2551 มีรายละเอียด ดังนี้ 1) มาตรการ แม่ ก กา 2) มาตรการตัวสะกด แม่กง 3) มาตรการตัวสะกด แม่กน 4) มาตรการตัวสะกด แม่กม 5) มาตรการตัวสะกด แม่เกย 6) มาตรการตัวสะกด แม่เกอว 7) มาตรการตัวสะกด แม่กก 8) มาตรการตัวสะกด แม่กค 9) มาตรการตัวสะกด แม่กบ

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ใช้เวลาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4-5 ชั่วโมง รวม 22 ชั่วโมง โดยพิจารณาตามหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที และเทคนิค แอลที โดยอาศัยแนวคิดทฤษฎีของนักวิชาการ นักการศึกษาหลายท่าน ดังต่อไปนี้

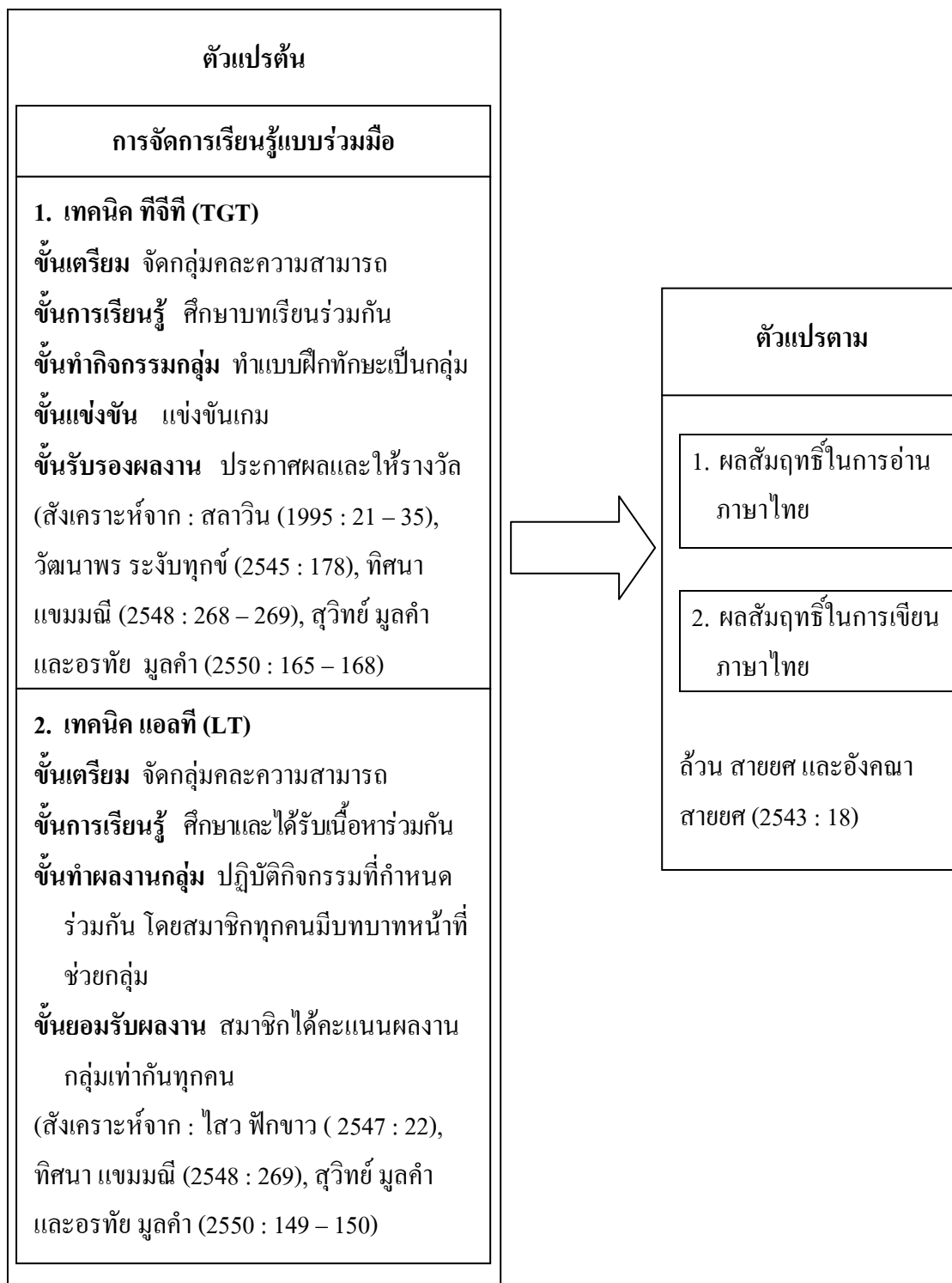
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที (TGT) ใช้แนวคิดของ สลาวิน (1995 : 21 – 35), วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2545 : 178), ทิศนา แจมมณี (2548 : 268 – 269), สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550 : 165 – 168) มี 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นเตรียม 2) ขั้นการเรียนรู้ 3) ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม 4) ขั้นการแข่งขัน และ 5) ขั้นรับรองผลงาน

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค แอลที (LT) ใช้แนวคิดของ ไสว พิภขาว (2547 : 22), ทิศนา แจมมณี (2548 : 269), สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550 : 149 – 150) มี 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นเตรียม 2) ขั้นการเรียนรู้ 3) ขั้นทำผลงานกลุ่ม และ 4) ขั้นยอมรับผลงาน

ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทย ใช้แนวคิดของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 18) วัดความสามารถของผู้เรียน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ที่เกิดจากความจำ ด้านความเข้าใจ และด้านการนำไปใช้ ที่ได้จากการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ เรื่อง มาตรการตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ

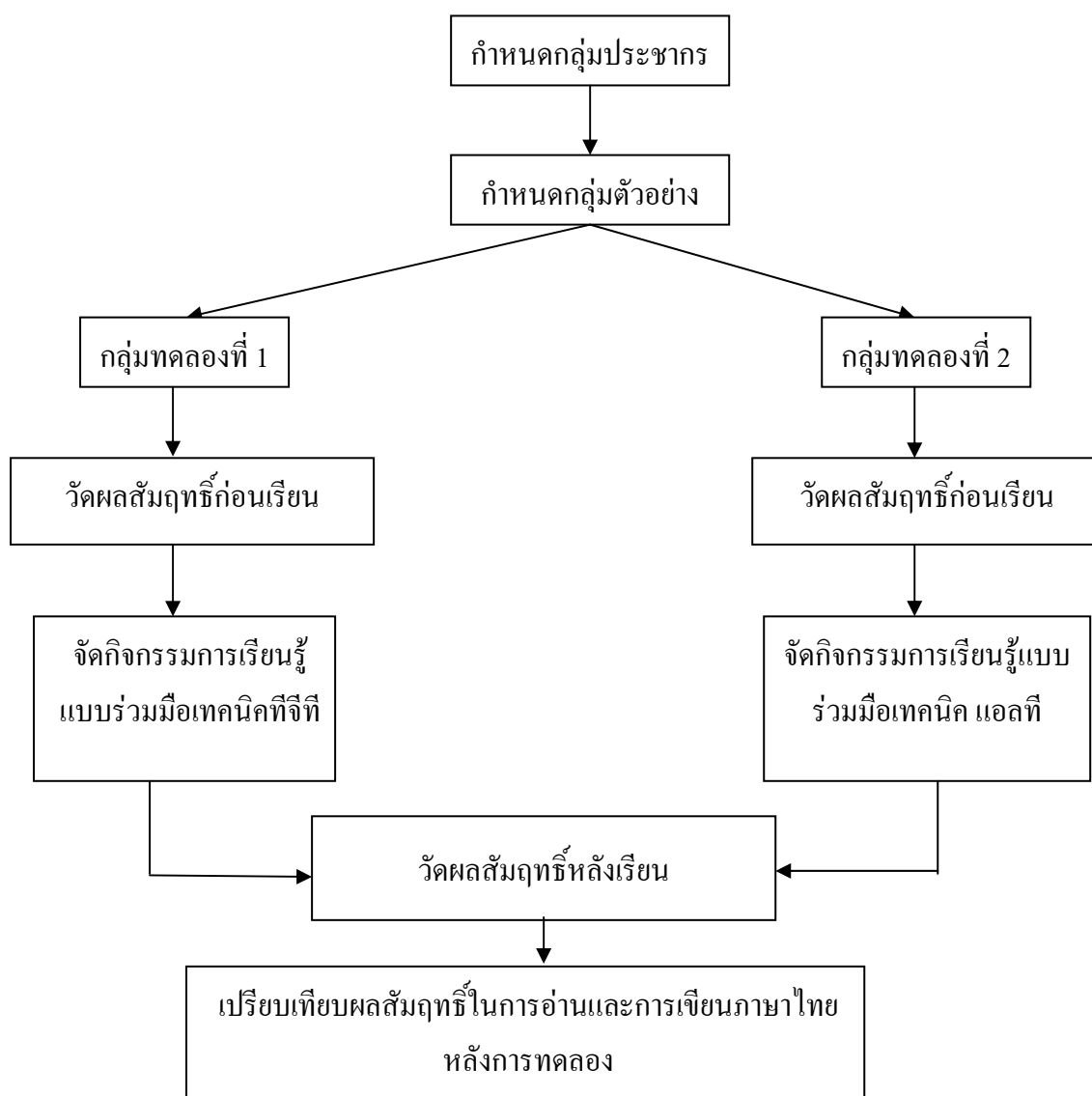
ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาไทย ใช้แนวคิดของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 18) วัดความสามารถของผู้เรียน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ที่เกิดจากความจำ ด้านความเข้าใจ และด้านการนำไปใช้ ที่ได้จากการทดสอบการเขียนตามคำบอก เรื่อง มาตรการตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้อย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวผู้วิจัยได้นำมากำหนดเป็นกรอบแนวความคิดในการวิจัยในครั้งนี้ดังแสดงในภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากกรอบแนวคิดในการวิจัยผู้วิจัยได้นำมากำหนดเป็นขั้นตอนการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที และเทคนิค แอลที ดังแสดงในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทย หมายถึง คะแนนที่ได้จากการวัดความรู้ ความเข้าใจและการนำไปใช้ในด้านการอ่านคำ เรื่อง มาตราตัวสะกด โดยการอ่านออกเสียงคำที่กำหนดไว้ในแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาไทย หมายถึง คะแนนที่ได้จากการวัดความรู้ ความเข้าใจและการนำไปใช้ในด้านการเขียนคำ เรื่อง มาตราตัวสะกด โดยการเขียนตามคำบอกคำที่กำหนดไว้ในแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกัน โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แบบละความสามารรถ มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้ตนเองและกลุ่มประสบความสำเร็จ โดยในงานวิจัยครั้งนี้ใช้ 2 เทคนิควิธี คือ

1. **การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที (TGT : Teams – Games – Tournaments) หรือ กลุ่มร่วมมือแข่งขัน** คือ กิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือ รูปแบบหนึ่งจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้นักเรียนได้รวมกลุ่มกันทำงานและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยสมาชิกแต่ละทีมประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถต่างกัน คือ ความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ ในอัตราส่วน 1 : 2 : 1 ทุกทีมจะมีเป้าหมายของทีม โดยใช้เกมหรือการแข่งขันเชิงวิชาการ ความสำเร็จของทีมจะขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที (TGT)

- 1.1 **ขั้นเตรียม** จัดกลุ่มละความสามารรถ ทบทวนความรู้เดิม
- 1.2 **ขั้นการเรียนรู้** สมาชิกในกลุ่มศึกษาบทเรียนร่วมกัน
- 1.3 **ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม** ทำแบบฝึกทักษะเป็นกลุ่ม เป็นการเตรียมความพร้อมให้สมาชิก
- 1.4 **ขั้นการแข่งขัน** แข่งขันเกมเชิงวิชาการ
- 1.5 **ขั้นรับรองผลงาน** ประกาศผลและให้รางวัลหรือยกย่อง ชมเชย

2. **การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค แอลที (LT : Learning – Together) หรือ กลุ่มเรียนรู้อันร่วมกัน** คือ การแบ่งกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มแบบละความสามารรถ แต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาบทเรียน โดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ช่วยกลุ่มในการเรียนรู้ ร่วมกันทำงานที่กำหนดโดยกลุ่มส่งกระดาษคำตอบหรือส่งงาน 1 ชิ้น เป็นผลงานที่ทุกคนในกลุ่มยอมรับ ผลงานกลุ่มได้คะแนนเท่าไร

สมาชิกทุกคนในกลุ่มนั้นจะได้คะแนนนั้นเท่ากันทุกคน เป็นเทคนิคที่มีกระบวนการที่ง่ายและไม่ซับซ้อน

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค แอลที (LT)

- 2.1 ขั้นเตรียม จัดกลุ่มละความสามารถ
- 2.2 ขั้นการเรียนรู้ ศึกษาและได้รับเนื้อหาร่วมกัน
- 2.3 ขั้นทำผลงานกลุ่ม ทำแบบฝึกทักษะ/ใบงาน สรุปคำตอบร่วมกันและส่งเป็นผลงานกลุ่ม โดยสมาชิกทุกคนมีบทบาทหน้าที่ช่วยกลุ่มในการทำผลงาน
- 2.4 ขั้นยอมรับผลงาน สมาชิกได้คะแนนจากผลงานกลุ่มเท่ากันทุกคน

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที และกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค แอลที แตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อนำผลการวิจัยเป็นแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที และวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค แอลที
2. เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ที่สนใจนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีจีที และเทคนิค แอลที ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ
3. เพื่อเป็นข้อมูลทางการศึกษาสำหรับผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ในการวางแผนเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น